

29 december

1.

Jaap Schot trok de voordeur van hotel Duinzicht open en stapte over de granieten drempel waar gasten al bijna twee eeuwen overheen liepen. In de lobby zaagden, boorden en schuurden werklui erop los, met een hoop stofwolken en rondvliegend zaagsel en cement tot gevolg. Hij duwde de deur van het kantoor achter de balie open, waar Remco en Chantal Adams tijdelijk woonden. Het was de enige ruimte die de brand ongeschonden had overleefd, omdat het in een uitbouw zat. Chantal en Remco sliepen op een opklapbed in een hoek. Twee weken geleden moesten ze de deuren van het hotel sluiten, nadat een dronken gast midden in de nacht met een brandende sigaret in zijn hand op de bank in de lobby in slaap was gevallen. Het was een wonder dat er geen doden waren gevallen en dat alleen de roker naar het ziekenhuis werd afgevoerd met brandwonden en omdat hij rook had ingeademd. Het alarm had de gasten van de twintig kamers met schrill gepiep gewekt, waardoor ze allemaal op tijd het hotel hadden kunnen verlaten. De lobby en een deel van de twee erboven gelegen verdiepingen hadden brand-, rook- en waterschade opgelopen. Ook de privévertrekken van Remco en Chantal op de eerste verdieping moesten worden opgeknapt. Het ergste was dat ze de boekingen voor eind december, van oudsher een drukke tijd, hadden moeten annuleren. Op kerstavond had Jaap in

de supermarkt gezien dat het stel pasta, rijst en blikjes groente in hun mandje legde en producten die met korting werden verkocht omdat ze bijna over de datum waren.

Remco zat gebogen over een opengeslagen ordner. Stapels papier lagen op de tafel, ertussen stond een pak hondenbrokken. Over een van de vier stoelen hingen kleren, op het elektrisch kookplaatje waren vuile pannen opgestapeld. Chantal was bezig met de afwas, poedel Jubel lag in zijn maand naast het aanrecht. Hij kwispelde naar Jaap.

‘Ik denk dat we de boel binnenkort al kunnen openen,’ zei Remco nadat ze elkaar hadden begroet. ‘Volgens de aannemer ziet het er allemaal erger uit dan het is.’

In de hal ging iemand met een boor aan de gang.

‘Ook al zou je dat nu nog niet zeggen,’ zei Chantal. ‘Wat kunnen we voor je doen, Jaap?’

Jaap twijfelde of hij met zijn voorstel voor de dag zou komen. Hij was bang dat hij het stel er te veel mee zou confronteren. Voor de brand had Remco een paar keer gezegd dat ze Jaaps huis wilden kopen om er zelf te wonen, zodat ze hun privévertrekken in het hotel in twee luxe suites konden veranderen. De brand had ze een flinke financiële tegenslag opgeleverd, waardoor ze nog een tijd in Duinzicht moesten blijven wonen. Jaap besloot het er toch op te wagen. ‘Ik ben aan de late kant met mijn aanbod, maar wat zouden jullie ervan vinden om bij mij te bivakkeren totdat jullie privévertrekken weer aan kant zijn? Je wordt hier toch helemaal gek van de rommel en het lawaai?’

Remco keek hem glimlachend aan. ‘Dat valt mee. Overdag helpen we zo veel mogelijk mee en ’s avonds is het hier doodstil, zo zonder gasten.’

‘Het is tof dat je het aanbiedt,’ zei Chantal, ‘en ik denk dat we er zeker op in zouden gaan als het werk nog weken zou duren, maar vanavond kunnen we zelfs alweer boven wonen. We hebben onze kamers als eerste laten aanpakken.’

Ergens ging een telefoon. ‘Waar heb ik dat ding gelaten?’ Remco rommelde tussen de paperassen op de tafel en negeerde dat hij daarbij een stapeltje brochures omver stootte. ‘Hebbes.’ Hij keek op het scherm. ‘Ah, hem heb ik net nodig. Goedemorgen, Fred.’

Jaap pakte een van de brochures. Op de omslag daalden een vrouw met een strandtas en een jongetje met een rode emmer de brede stenen trap af. Een witte pijl met zwarte letters, Strand 300 meter, wees de richting. Remco begon tegen Fred over verf.

Chantal hing de theedoek over een stoelleuning. ‘Heb je zin in koffie? Ik ga zo een verse pot zetten.’ Ze hield de kan onder de kraan en schonk hem daarna leeg in het reservoir van het koffiezetapparaat dat op een ladekastje stond. Daarna zette ze de kan op het warmhoudplaatje. De binnenkant van de kan was bruin uitgeslagen, op de bodem zat een aangekoekte laag bijna zwarte prut.

‘Die koffie komt wel een ander keertje,’ zei Jaap. ‘Ik bedenk me net dat ik nog iets dringends te doen heb.’